

Proces-verbaalnummer 0600-2016555114-2

Regionale eenheid Oost-Nederland
P R O C E S - V E R B A A L
aangifte

Feit : Overige horizontale fraude
Plaats delict : Walburgstraat 2 4, 6811 CD Arnhem
Pleegdatum/tijd : Tussen woensdag 1 januari 2003 te 09:00 uur en
donderdag 29 december 2016 te 09:00 uur

Ik, verbalisant, Hermina Gezina Geerdink (TWN01776), BOA domein generieke opsporing, aktenummer 3004943/3 van politie Eenheid Oost-Nederland, verklaar het volgende:

Op woensdag 18 januari 2017 te 16:00 uur, verscheen voor mij, in het politiebureau, Teambureau Hengelo Midden, Willemstraat 74, 7551 DN Hengelo, een persoon die mij opgaf te zijn:

Achternaam : Akkermans
Voornamen : Hilgonda Maria Stephanette
Geboren : 27 januari 1942
Geboorteplaats : Varik in Nederland
Geslacht : Vrouw
Nationaliteit : Nederlandse
Adres : Jeurlinksweg 2
Postcode plaats : 7451 CL Holten

Zij deed aangifte namens de benadeelde

Achternaam : Hofs
Voornamen : Bernardus Theodorus
Geboren : 10 september 1936
Geboorteplaats : Bemmelen in Nederland
Geslacht : Man
Nationaliteit : Nederlandse
Adres : Jeurlinksweg 2
Postcode plaats : 7451 CL Holten

en verklaarde het volgende over het in de aanhef vermelde incident, dat plaatsvond op de locatie genoemd bij plaats delict, tussen woensdag 1 januari 2003 te 09:00 uur en donderdag 29 december 2016 te 09:00 uur:

"Ik ben namens de benadeelde gerechtigd tot het doen van aangifte.

Ik wil aangifte doen van valsheid in geschrifte.

Ik heb niemand toestemming gegeven om een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen valselijk op te maken of te vervalsen met het oogmerk om het als echt en onvervalst te gebruiken of door anderen te doen gebruiken. De verdachte heeft opzettelijk gebruik gemaakt van het valse of vervalste geschrift als ware het echt en onvervalst. Iemand had opzettelijk zodanig geschrift afgeleverd of voorhanden terwijl men weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat dit geschrift bestemd is voor zodanig gebruik.

Ik heb geen enkele aanleiding gegeven en ik heb niemand toestemming gegeven om zich wederrechtelijk te bevoordelen.

KOPIE

Aangifte ingevolge artikel 225 Sr. vanwege het door drie raadsheren valselijk opmaken van een arrest, zijnde het arrest d.d. 13 oktober 2015 van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, locatie Arnhem (bijlage 1)

(zaaknummer Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 200.143.259) (zaaknummer rechtbank Overijssel 133417, het vonnis van 4 december 2013 betreffende)

De betreffende raadsheren zijn: mrs. H.E. de Boer, L.M.Croes en H.L.Wattel
Lid 1 van wetsartikel 225 Sr. luidt:

Hij die een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen, valselijk opmaakt of vervalst, met het oogmerk om het als echt en onvervalst te gebruiken of door anderen te doen gebruiken, wordt als schuldig aan valsheid in geschrift gestraft, met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie.

Valselijk opmaken is: in strijd met de waarheid opmaken. In het onderhavige geval hebben de raadsheren in het arrest d.d. 13 oktober 2015 onjuiste vermeldingen opgenomen, dit ook nog eens geheel bewust en met het enige doel ING te bevoorrechten, en zich daarmee schuldig gemaakt aan intellectuele valsheid in geschrifte. Het arrest is een authentieke akte en behelst tevens een geschrift om tot bewijs van enig feit te dienen met het oogmerk om het als echt en onvervalst door anderen te doen gebruiken. Die ander is in het onderhavige geval onze wederpartij ING, die op grond van dit arrest inderdaad via onze advocaat in een e-mail bericht heeft geschreven, dat wij o.a. die proceskosten binnen 14 dagen dienden te betalen (bijlage 2) en met verdere maatregelen heeft bedreigd.

Inleiding:

Hoewel de inhoud van vrijwel alle rechtsoverwegingen foutief is dan wel vraagtekens oproept, zullen wij ons in verband met de overzichtelijkheid/leesbaarheid van deze aangifte beperken tot de voor de uitkomst van de procedure meest zwaarwegende onwaarheden en foutieve aannames door de betreffende raadsheren. Door deze veelal ook nog eens opzettelijke leugens en manipulaties hebben wij enorme schade geleden, omdat zodoende meerdere gerechtvaardigde vorderingen niet zijn toegewezen en wij bovendien tot de torenhoge proceskosten van 10.956,50 euro zijn veroordeeld. Een eveneens schadeveroorzakend neveneffect was, dat dit arrest d.d. 13 oktober 2015 voorts in een gelieerde procedure (tussen ons en DLA-Piper, als bewijs is ingebracht (bijlage 3), waardoor wij die procedure eveneens geheel ten onrechte hebben verloren, omdat het gerechtshof te Amsterdam de inhoud ervan in een arrest d.d. 27 september 2016 voor juist heeft gehouden. Die procedure is door ons opgestart tegen een notaris van DLA-Piper (mr. M.Laenen), die in opdracht van ING de veiling van onze woning heeft voorbereid, en in welke procedure wij hebben betoogd en bewezen, dat de notaris daartoe niet het recht had en tevens dat zij dat wist. Advocaten van DLA-Piper (verder DLA) hebben de verdediging van ING in twee door ons tegen haar opgestarte procedures op zich genomen !!

Leed

Door het ten onrechte verliezen van meerdere procedures verkeren wij (mensen op leeftijd van resp. 80 en 75 jaar) in een werkelijk afschuwelijke situatie. Wij hebben samen ruim 80 jaren in goede posities keihard gewerkt en bezaten een mooie woning en hadden tevens een buffer voor onze oude dag opgebouwd. Vanwege de onrechtmatige rechtspraak, dit met name in de laatste procedures tussen ons en ING en tussen ons en DLA-Piper, waarbij onze vorderingen dus ten onrechte niet zijn toegewezen, verkeren wij in een financieel hopeloze situatie, waarbij wij bovendien grote schulden hebben. Door de (torenhoge) proceskosten, die wij vanwege het verliezen van de procedures aan onze wederpartijen moeten betalen, worden wij bestookt met aanmaningen en deurwaarders. Het behoeft geen betoog, dat ook onze gezondheid onder de gehele toestand lijdt. Verder is het een groot verdriet, dat wanneer onze kleinkinderen komen logeren (wij hebben er negen) hun ouders geld moeten geven voor de noodzakelijke boodschappen en eventuele uitjes, hetgeen ook geldt voor de aan hen te geven cadeautjes. De schaamte voorbij.

Onderstaand benoemen wij de oordelen van het Hof in het arrest d.d. 13 oktober 2015, die zijn gebaseerd op zwaarwegende onwaarheden, schendingen partijautonomie, schending van rechtsregels, verzinsels en aannames, etc. etc. en zodoende

G 21

onomstotelijk Valsheid in geschrifte betreffen.

KOPIE

1. Het Hof heeft in r.o. 3.7 gesteld, dat de vorderingen II t/m VI zien op schade die in de periode tot 23 juli 2007 is ontstaan als uitvloeisel van hetzelfde gestelde onrechtmatige handelen van ING, daarbij dus bedoelend, dat wij op 1 maart 2005 door het in het bezit komen van de door ons op 3 september 2002 getekende acceptatiekopie (de eigenlijke kredietovereenkomst) volledig inzicht kregen in de foutieve handelwijze van ING inzake de inhoud van de kredietovereenkomst en de hypotheekakte. Daar leidt het Hof uit af, dat wij toen in ieder geval volledig bekend waren met het door ons gewraakte handelen van ING en dat het ervoor gehouden moet worden, dat wij verder bekend waren met de schade die voor ons was ontstaan en dat wij in elk geval vanaf dat moment in staat waren een rechtsvordering tot vergoeding van deze schade in te stellen.
2. Op 1 maart 2005 hadden wij door die foutieve inhoud van de genoemde documenten echter nog helemaal geen schade geleden, dus konden wij ook niet op de hoogte van die schade zijn. Die schade is eerst in 2008 ontstaan, dit door het door ING in 2008 ten onrechte aanwenden van de hypotheekakte als executoriale titel, waarover verderop meer. Vooralsnog zullen wij ons echter beperken tot vordering VI. Het bedrag van die vordering, zijnde 28.133,15 euro, heeft namelijk niets met die documenten te maken zoals het Hof heeft gesteld, maar betreft uitsluitend en alleen rente en kosten, die tijdens de periode van de schuldsaneringsregeling (1 maart 2005 t/m 23 juli 2007) in strijd met wetsartikel 303 Fw. lid 1 door ING van onze rekening-courant-rekening zijn afgeboekt, zoals gesteld en bewezen onder punt 152 (par. 4.11) van de dagvaarding d.d. 20 november 2012, waar het Hof in r.o. 3.15 nota bene zelf naar verwijst. Het Hof had van die door ING begane wetsschending overigens reeds ambtshalve op de hoogte moeten zijn, dienaangaande er ook geen stuitingsbrief benodigd was. Overigens heeft onze bewindvoerder tijdens de toepassing op ons van de wettelijke schuldsaneringsregeling ingevolgde de WSNP diverse keren met ING contact opgenomen om die onterechte renteaftboekingen te stoppen, dit echter zonder resultaat. In een brief van 12 januari 2007 (bijlage 4) heeft de rechtbank Almelo aan ons ook bevestigd, dat wij vanaf toepassing schuldsanering geen rente aan ING zijn verschuldigd.
3. In r.o. 3.8 geeft het Hof aan, dat het dient te beoordelen of de geschriften waarop wij ons in onze Akte d.d. 21 augustus 2013 (bijlage 5) en in onze memorie van grieven (verder MvGr.) beroepen ter stuiting van de verjaring van een vordering tot nakoming van een verbintenis zijn aan te merken als stuitingshandelingen op grond van wetsartikel 3:317 lid 1 BW.
4. In r.o. 3.9 stelt het Hof, dat wij in onze akte in eerste aanleg (bedoeld wordt de akte van 21 augustus 2013) en in de MvGr. in verband met de verjaring verwijzen naar een groot aantal brieven aan ING en haar advocaat en dat wij in die brieven ING een aantal verwijten maken en meermaals een civiele procedure tegen haar aankondigen. Ook zegt het Hof, dat wij die procedure vervolgens ook aanhangig maken, daarmede doelend op de op 25 juni 2008 opgestarte procedure, hetgeen echter onjuist is. Onze advocaat heeft ons welbewust aangeraden om een procedure op te starten vanwege dwaling onzerzijds voorafgaande en tijdens het tot stand komen van de kredietovereenkomst, naar welk advies wij hebben geluisterd, hetgeen ons goed recht was, en welke procedure dus is geëntameerd in juni 2008. De tweede procedure, opgestart op 20 november 2012, ging met name over schade, die wij hadden opgelopen door de vele door ING begane onrechtmatige daden ná het afsluiten van de kredietovereenkomst, dienaangaande wij meerdere stuitingsbrieven hebben geschreven en waaruit blijkt, dat wij ING voor de daardoor veroorzaakte schade aansprakelijk hebben gesteld en wij daaromtrent eventueel een procedure zouden voeren, hetgeen het Hof dus ook bevestigd heeft. Ook uit andere documenten blijkt van een stuiting.
5. Vervolgens stelt het Hof in r.o. 3.9, dat omdat de meeste stuitingsbrieven dateren van vóór de eerste procedure het deze brieven beschouwt als een opmaat voor die eerste procedure, daarbij tevens stellend, dat ING daaruit redelijkerwijs niet kon opmaken, dat wij ons met die brieven rechten voorbehielden, die wij niet in de daarop

gjh

KOPIE

volgende procedure, maar wel in een jaren later aanhangig te maken tweede procedure geldend zouden maken en dat dit meebrengt, dat met de bedoelde vóór de eerste procedure geschreven brieven de onderhavige vorderingen niet zijn gestuit. (Overigens kan men niet spreken over stuiting van een vordering, men dient te spreken over de stuiting van de verjaring van een vordering).

In r.o. 3.10 is door het Hof overeenkomstig gesteld met betrekking tot onze stellingen in de dagvaarding ter zake het executie kortgeding d.d. 18 juni 2008, alsook het heeft gedaan in de laatste zin van r.o. 3.11 met betrekking tot onze brief van 12 januari 2009 aan ING Amsterdam, overgelegd als productie 90 bij dagv. (bijlage 6)

6. Met die stellingen heeft het Hof echter het beginsel van de lijdelijkheid en de partijautonomie diepgaand geschonden, omdat ING iets dergelijks noch in haar Conclusie van Antwoord (verder CvA) d.d. 20 februari 2013, noch in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013, noch in haar CvA in het Incident d.d. 24 juni 2014, noch in haar MvA d.d. 18 november 2014 heeft gesteld. Blijkens haar CvA heeft ING betreffende het grootste deel van de vorderingen gewoon een verjaringsverweer gevoerd. Tijdens de comparitie van partijen d.d. 25 juni 2013 heeft de advocaat van ING dit met betrekking tot de vorderingen I t/m VII expliciet verklaard hetgeen in het proces-verbaal van die zitting (bijlage 7) is te lezen, waarna zij dit verjaringsverweer ook weer heeft gevoerd in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 (bijlage 8) en in haar MvA.

7. Ten zeerste aannemelijk is, dat het Hof de betreffende stelling heeft geponeerd om ING in elk geval in het gelijk te kunnen stellen, omdat uit de stuitingsbrieven en overige bewijsvoering, zoals gemeld in onze Akte d.d. 21 augustus 2013 (zie bijlage 5) onder punt 7 a) t/m x), welke gedeeltelijk zijn herhaald en aangevuld onder grief 12 van onze MvGr. (met nog meer toelichting), waarbij bovendien weer is gewezen op het eerder gestelde in onze Akte d.d. 21 augustus 2013, overtuigend is gebleken, dat de verjaring van onze rechtsvorderingen daarin wel degelijk is gestuit.

8. In r.o. 3.9 verwijst het Hof naar de brieven, die wij in onze akte d.d. 21 augustus 2013 onder punt 7 hebben genoemd en onder grief 12 van onze MvGr. hebben herhaald. Daarbij verzuimt het Hof echter acht te slaan op de door ons overgelegde en toegelichte belangrijke stukken en stuitingsbrieven met betrekking tot onze vordering VI, welke stukken wij hebben opgesomd onder punt 8 a) t/m f) van die akte.

9. Hetgeen van belang is inzake die vordering VI en hetgeen daaromtrent tijdens de procedure is betoogd:

a) In onze dagvaarding van 20 november 2012 is dus onder o.a. punt 152 gesteld, dat wij gedurende de gehele periode van de schuldsaneringsregeling (vanaf 1 maart 2005, de ingangsdatum van de schuldsaneringsregeling t/m 23 juli 2007, de beëindigingsdatum van de schuldsaneringsregeling), ingevolge wetsartikel 303 Fw lid 1. geen rente aan ING verschuldigd waren. Lid 1 van dat artikel luidt: Met ingang van de dag van de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling is de schuldenaar wettelijke noch bedongen rente verschuldigd over vorderingen ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling werkt.

b) Ten overvloede hebben wij verwezen naar een brief van de rechtbank Almelo d.d. 12 januari 2007 (zie bijlage 4) aan ons en deze als productie 84 overgelegd. In die brief staat o.a. (letterlijk citaat): 'Met betrekking tot de rentenota's van ING kan ik u berichten, dat u geen rente verschuldigd bent vanaf datum toepassing schuldsaneringsregeling. Waarom de ING toch nota's verstuurt is mij onduidelijk. Ik raad u aan deze nota's naar de bewindvoerder te zenden.'

gjh

KOPIE

N.B.: met nota's worden de betreffende bankafschriften bedoeld. Nadien heeft de bewindvoerder, althans zijn gemachtigde mw. A.K. de Beurs, enkele keren met ING Enschede gebeld om haar te manen de renteberekeningen te stoppen, dit echter zonder resultaat. De automatische renteaftboekingen gingen gewoon door.

Gezien het bovenstaande was onze vordering VI, zoals genoemd in de dagvaarding, geheel terecht. Deze luidde: " terugbetaling van alle door gedaagde ten onrechte tijdens de schuldsaneringsperiode van 1 maart 2005 t/m 23 juli 2007 van de rekening-courant-rekening van eisers afgeboekte bedragen betreffende rente en kosten ten bedrage van in totaliteit 28.133,15 euro te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel BW vanaf de dag waarop de bedragen door gedaagde zijn afgeboekt, althans vanaf heden tot aan de dag der algehele voldoening.

c) In haar CvA d.d. 20 februari 2013 heeft ING het onder punt 4.59 echter doen voorkomen, alsof de feiten die wij aan die vordering VI ten grondslag hebben gelegd betrekking hebben op de aangezegde executieveiling door ING, waarvan dus geen sprake was. Die executieveiling is overigens eerst in januari 2008 aangekondigd.

d) In onze Akte d.d. 21 augustus 2013 hebben wij onder punt 8 a) gesteld, dat wij in een brief van 22 januari 2007 (overgelegd als prod. 115 bij die Akte) (bijlage 9) aan de advocaat van ING (mr. Kesler) hebben bericht, dat ING tijdens de schuldsaneringsregeling ten onrechte rente betreffende de rekening-courant-overeenkomst heeft berekend. Via de inhoud van de onder sub b) t/m f) van punt 8 genoemde processtukken en brieven wordt onomstotelijk bewezen, dat wij ook daarin steeds weer hebben aangegeven, dat tijdens de schuldsaneringsregeling de rente inzake de kredietovereenkomst ten onrechte is afgeboekt en deze hebben teruggevorderd en tevens hebben gesteld, dat het daarom onjuist is, dat ING in haar CvA heeft gesteld, dat die vordering verjaard is, daarbij zoals hierboven reeds is aangetoond bovendien de foutieve onderbouwing gevend.

e) In haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 stelt ING onder punt 2.3, dat de aan de vorderingen I t/m VII ten grondslag gelegde onrechtmatige daden c.q. tekortkomingen allemaal hebben plaatsgehad in 2002 en 2003, daarbij dus ook duidend op vordering VI. Het behoeft geen betoog, dat daarvan in ieder geval geen sprake was, omdat de betreffende afboekingen hebben plaatsgevonden tijdens de schuldsaneringsperiode, die geduurd heeft van 1 maart 2005 t/m 23 juli 2007.

f) Vervolgens stelt ING onder punt 2.4 van haar CvA, dat de feiten en omstandigheden die wij s. onder punt 7 van onze Akte (d.d. 21 augustus 2013) hebben genoemd en de stukken waarnaar wij verwijzen kennelijk allemaal betrekking hebben op de beweerdelijke stuiting, waarna zij onder punt 2.10 gaat "beoordelen" of met de onder punt 7 genoemde brieven de verjaringstermijn is gestuit. Zij ziet daarbij echter over het hoofd, dat de processtukken en brieven, die de verjaringstermijn inzake het ten onrechte berekenen van rente tijdens de schuldsaneringsperiode stuiten (dus vordering VI betreffende), specifiek zijn genoemd onder punt 8 a) t/m f van onze Akte. Tenslotte trekt ING onder punt 2.11, dit dus op foutieve gronden, dit met name wat vordering VI betreft, de conclusie, dat de vorderingen I t/m VII zijn verjaard.

g) In haar vonnis d.d. 4 december 2013 (bijlage 10) is de rechtbank ING met betrekking tot de stuitingsbrieven klakkeloos gevolgd in haar alleen verwijzen naar punt 7 van onze Akte d.d. d.d. 21 augustus 2013, hetgeen blijkt uit r.o. 5.9. en heeft zij zodoende in r.o. 5.10 gesteld, dat deze brieven hoofdzakelijk het geschil betreffen, zoals Hofs c.s. die uiteindelijk bij dagvaarding d.d. 25 juni 2008 aan de rechtbank Amsterdam hebben voorgelegd, deze laatste stelling bovendien ten gronde foutief is, omdat daarvan helemaal geen sprake was. Ook in deze is ING zonder verder onderzoek door de rechtbank nagepraat.

h) Op die misvattingen en miskenningen hebben wij vervolgens volop kritiek geuit in onze memorie van grieven (verder MvGr.) d.d. 3 maart 2014 en de "over het hoofd geziene stuitingsbrieven" opnieuw benoemd en toegelicht. Onder grief 15 hebben wij inzake vordering VI betreffende het verjaringsvraagstuk nogmaals verwezen naar de

g.j.

KOPIE

door ons onder punt 8 van de Akte d.d. 21 augustus 2013 genoemde stuitingsbrieven, dit vanwege het belang met een extra verwijzing naar hetgeen onder e) van dat punt is gezegd.

i) Tenslotte hebben wij onder punt 62 van onze MvGr. het volgende gesteld (letterlijk citaat):

Onder punt 4.59 (van de conclusie van antwoord) heeft ING gesteld, dat de aan deze vordering VI ten grondslag gelegde kosten hebben te maken met de aangezegde executieveiling, hetgeen een ten gronde foutieve stelling is. Het bedrag van die vordering, zijnde 28.133,15 euro, heeft namelijk uitsluitend en alleen te maken met rente en kosten, die tijdens de schuldsaneringsregeling in strijd met wetsartikel 303 Fw. door ING van de rekening-courant-rekening van Hofs c.s. zijn afgeboekt, zoals gesteld en bewezen onder punt 152 (par. 4.11) van de dagvaarding. Alle overige verhandelingen van ING onder de punten 4.60 t/m 4.72 zijn zodoende inzake vordering VI van geen enkele relevantie, omdat zij niets met de onterechte rente- en kostenboekingen van doen hebben en bovendien op vele punten onjuist zijn. Ook deze vordering ligt voor toewijzing gereed.

De conclusie kan alleen maar zijn, dat zowel het Hof als de rechtbank ING in haar beweringen zonder enig verder onderzoek hebben gevolgd, daarbij onzer overtuigende bewijsvoering in deze in al onze processtukken compleet negerend en daardoor vordering VI ten onrechte hebben afgewezen.

10. Om ING van dienst te zijn schromen de raadsheren zelfs niet om pertinente onwaarheden te verkondigen. Zo stelt het Hof in r.o. 3.11 tegen beter weten in, dat wij in de brief van 7 augustus 2008 aan ING (bijlage 11) deblokking van onze rekening hebben verlangd en geen aanspraak hebben gemaakt op schadevergoeding. Kwa de werkelijke inhoud van die brief en de reacties daarop van ING verwijzen wij naar de punten 166 t/m 168 van onze dagvaarding, naar punt 7 w) van onze Akte d.d. 21 augustus 2013 en naar sub q) onder grief 12 van onze MvGr. en vanzelfsprekend naar de gehele inhoud van die brief zelf, waarin wij op bladzijde 2 vele door ING begane schadeveroorzakende handelingen hebben aangegeven en op bladz. 3 wordt aangekondigd, dat wanneer de Raad van Bestuur ons niet serieus wenst te nemen, dan o.a. procedures tegen ING zullen worden gevoerd.

11. Inzake de brief van 12 januari 2009 (zie bijlage 6) heeft het Hof in eveneens r.o. 3.11 gesteld, dat er in het licht van het feit, dat de eerste procedure toen aanhangig was bij de rechtbank, de door ons gemaakte opmerkingen, luidende:

'Weliswaar zullen wij al deze leugens van ING en de zeer vergaande gevolgen voor ons zowel mentaal als financieel in civiele procedures aan de kaak stellen en desnoods gaan wij door tot de Hoge Raad... Wij zullen overgaan tot het indienen van een uitgebreide klacht bij de AFM...De corrupte handelwijze van ING moet aan de kaak gesteld worden..

niet kunnen worden opgevat als een ondubbelzinnig voorbehoud van een recht op schadevergoeding, dat eerst in de volgende procedure aan de orde zou worden gesteld.

Daarmede bedoelt het Hof, dat ING ook betreffende deze brief mocht aannemen, dat dat recht op schadevergoeding nog in de lopende procedure aan de orde zou komen.

12. Onze reactie in deze is als volgt:

a) Die stelling van het Hof, waarmee zoals reeds aangegeven het Hof de partijautonomie heeft geschonden, is bovendien volstrekt ongeloofwaardig, omdat het Hof immers niet wist, hoe het op 12 januari 2009 gesteld was met die eerste procedure.

g. 21

KOPIE

Welnu, in die procedure waren reeds op 25 november 2008 de laatste processtukken ingediend.

Vervolgens is door ons op de rolzitting van 10 december 2008 verzocht om pleidooi, hetgeen door de rechtbank in een proces-verbaal van 21 januari 2009 (bijlage 12) is geweigerd, omdat ING daar in een brief d.d. 5 januari 2009 (bijlage 13) bezwaar tegen had gemaakt.

In dat proces-verbaal is door de rechtbank tevens bepaald, dat er op 4 maart 2009 vonnis zou worden gewezen, hetgeen dus ook daadwerkelijk is gebeurd.

b) In die brief van 12 januari 2009 zijn wij overigens begonnen met te verwijzen naar onze (stuitings) brief van 7 augustus 2008 (zie bijlage 11), dit met de vermelding, dat wij op 11 augustus 2008 van de heer N.C.Jue het bericht hadden ontvangen, dat deze brief in goede orde was ontvangen en dat deze onder de aandacht van de directie van het verantwoordelijke bedrijfsonderdeel zou worden gebracht en dat wij binnen een redelijke termijn een schriftelijke reactie tegemoet zouden kunnen zien. Ook verderop in die brief van 12 januari 2009 is er door ons wel degelijk wederom over het recht op schadevergoeding gesproken.

Op de laatste bladzijde hebben wij tenslotte aangegeven, dat wij de door ING door haar leugens veroorzaakte mentale en financiële gevolgen in civiele procedures aan de kaak zullen stellen. Deze aansprakelijkstelling heeft het Hof dus ook erkend, maar op een

oneigenlijke manier ING de hand boven het hoofd gehouden door op eigen initiatief dus over een opmaat ter zake de eerdere procedure te spreken.

c) Van belang in deze is ook, dat wij onder punt 68 van onze dagvaarding in kort geding d.d. 18 juni 2008 het volgende hebben gesteld: "Voor de schade die het echtpaar thans door

toedoen van ING inmiddels heeft geleden, lijdt en nog zal lijden houdt het echtpaar ING aansprakelijk".

Het is volstrekt duidelijk, dat die in de toekomst nog te lijden schade ook te maken heeft met de dreigende gedwongen verkoop van onze woning, hetgeen ook onder het kopje SPOEDEISEND BELANG van die dagvaarding wordt verwoord, welke schade uiteraard niet in de op 25 juni 2008 opgestarte bodemprocedure reeds kon worden gevorderd. De in verband met de (aangekondigde) veiling door ons geleden schade betrof vervolgens met name torenhoge notaris- en advocaatkosten, waarmede ING onze rekening-courant-rekening, dit ook nog eens zonder enige berichtgeving vooraf en zonder correcte rekeningen aan ons te doen toekomen, gedurende de maanden juli, augustus en september 2008 en ook in latere maanden heeft gedebiteerd.

Bovendien heeft ING meerdere tegenstrijdigheden verkondigend inzake het totaal door ons te betalen bedrag om de kredietrelatie te beëindigen. Dit alles is via onze processtukken aan

het Hof bekend gemaakt, dit o.a. onder de punten 188 t/m 197 van onze dagvaarding d.d. 20 november 2012.

13.

Een zeer ernstige leugen met grote gevolgen voor de uitkomst van de procedure is de bewering van het Hof in r.o. 3.9, inhoudende dat de verwijten die wij ING in de eerste procedure hebben gemaakt, in de onderhavige procedure opnieuw zijn opgevoerd als onrechtmatige handelingen van ING.

De grondslag voor de eerste procedure betrof namelijk dwaling voorafgaande en tijdens het afsluiten van de kredietovereenkomst d.d. 3 september 2002, waarbij door ons de nadruk is gelegd op de in deze schending van de zorgplicht door ING, terwijl in de onderhavige procedure inzake vordering I de nadruk is gelegd op de onrechtmatigheden ter zake het opstellen van de kredietovereenkomst en de hypotheekakte. De overige in de onderhavige dagvaarding opgevoerde onrechtmatige daden hebben allemaal plaatsgevonden na het afsluiten van de kredietovereenkomst en de hypotheekakte, hetgeen reeds blijkt uit de vorderingen zelf, de grondslag daarvan in de processtukken verder is uitgewerkt. ING zelf heeft in haar CvA d.d. 20 augustus

gjh

KOPIE

2008 in de eerste procedure onder punt 4.19 het volgende gezegd (letterlijk citaat):

'ING stelt zich verder op het standpunt dat zij op geen enkele wijze jegens het echtpaar toerekenbaar is tekortgeschoten. Voorafgaande aan de totstandkoming van de kredietovereenkomst heeft ING het echtpaar wel degelijk adequaat geïnformeerd en hen wel degelijk gewezen op de eventuele risico's. Voorts is ING zorgvuldig geweest bij het vaststellen van de aflossingscapaciteit van het echtpaar, alsmede van de mate van zekerheid die zij konden verschaffen.'

En onder punt 4.20 het volgende (wederom letterlijk citaat):

'Hier voegt ING aan toe dat de verwijten van het echtpaar allemaal betrekking hebben op de pré-contractuele fase. Op dat moment bestond de kredietovereenkomst tussen ING en het echtpaar dus nog niet, zodat ING ook niet toerekenbaar tekortgeschoten kan zijn in de nakoming van deze overeenkomst. Wanneer de vermeende wanprestatie van ING is gelegen in de pré-contractuele fase, kan dit natuurlijk nooit een grond opleveren om de later gesloten overeenkomst te ontbinden wegens toerekenbaar tekortschieten.'

In het eindvonnis d.d. 4 maart 2009 (bijlage 14) van de rechtbank Amsterdam betreffende de eerste procedure zijn onze primaire en subsidiaire vordering onder r.o. 3.1 onder het kopje 3.

De vordering correct weergegeven en is er ook door de rechtbank in haar beoordeling alleen gesproken over zaken, die voorafgaande en tijdens het afsluiten van de kredietovereenkomst met relatie tot dwaling door partijen aan de orde waren gesteld, dit met tenslotte in r.o. 5.4 het oordeel, dat uit het voorgaande volgt dat geen grond bestaat voor ontbinding dan wel vernietiging van de overeenkomst.

Op dit alles hebben wij het Hof bovendien meerdere keren in de onderhavige procedure gewezen, dit o.a. onder de punten 25 en 26 van de dagvaarding in eerste aanleg d.d. 20 november 2012 (met verwijzing naar het verdere daaromtrent gestelde in die dagvaarding), alsook wij hebben gedaan onder grief 6 van de MvGr.

14. In r.o. 3.12 stelt het Hof, dat wij in verband met het aansprakelijk stellen van ING (in onze Akte d.d. 21 augustus 2013) onder sub p) en q) (naar aannemelijk is wordt door het Hof punt 7 bedoeld) hebben verwezen naar telefoongesprekken en gesprekken met ING. Het is echter volstrekt duidelijk, dat er onder punt 7 p) naar geen enkel telefoongesprek wordt verwezen en dat het kernpunt van het onder 7 q) gestelde niet de inhoud van de bespreking op 5 maart 2008 betreft, maar het foutief weergegeven door ING in haar brief d.d. 31 januari 2008 van hetgeen in een voorafgaand telefoongesprek tussen de heer Van den Berg en Hofs-Akkermans is gesteld ten aanzien van die nog te houden bespreking. Zodoende is het oordeel van het Hof, dat omdat die gesprekken niet voldoen aan de vereiste van schriftelijkheid deze niet kunnen gelden als stuitingshandelingen, foutief, bevreedend en van nul en generlei waarde.

Tegenstrijdige oordelen

15. Geheel tegenstrijdig aan het door het Hof gestelde met betrekking tot de verjaring van de rechtsvorderingen tot vergoeding van de schade in de rechtsoverwegingen 3.9 t/m 3.11 is hetgeen het Hof dienaangaande zegt in r.o. 3.13.

Toelichting:

In de rechtsoverwegingen 3.9 en 3.10 heeft het Hof die verjaring gebaseerd op zijn beschouwing van de bedoelde brieven en het gestelde in de kortgedingdagvaarding d.d. 18 juni 2008 als opmaat voor de eerste procedure, dit met de toelichting, dat ING daaruit redelijkerwijs niet kon opmaken, dat wij ons met die brieven rechten voorbehielden, die wij niet in de daarop volgende procedure, maar wel in een jaren later aanhangig te maken tweede procedure geldend zouden maken. In r.o. 3.11 heeft

g.H

KOPIE

het Hof betreffende de brieven van 7 augustus 2008 en 12 januari 2009 eveneens geoordeeld, dat de verjaring van het recht op schadevergoeding evenmin is gestuit, daarbij als reden aangevend, dat toen de eerste procedure nog aanhangig was en in het licht van dat feit, de stellingen in die brieven niet kunnen worden opgevat als een ondubbelzinnig voorbehoud van een recht op schadevergoeding, dat eerst in de volgende procedure aan de orde zou worden gesteld.

Over de belangrijke stuitingsbrief d.d. 30 juli 2008 (prod. 105 bij dagv.) (bijlage 15) heeft het Hof helemaal niets gezegd !.

In r.o. 3.13 oordeelt het Hof dus over dezelfde brieven en stukken inzake de verjaring geheel anders, namelijk dat de vorderingen tot schadevergoeding zijn verjaard, wanneer die betrekking hebben op handelingen van ING gepleegd vóór 17 oktober 2007 (waaraan het Hof toevoegt: vijf jaar voor de aansprakelijkstelling van 17 oktober 2012), dit met de onderbouwing, dat wij ons in die periode van vijf jaar niet op ondubbelzinnige wijze het recht op nakoming van de verbintenis tot schadevergoeding hebben voorbehouden.

16. In r.o. 3.14 miskent het Hof, dat de eerste procedure ging over het handelen van ING voorafgaande en tijdens het tot stand komen van de kredietovereenkomst, wij haar hebben verweten, dat zij in haar zorgplicht ernstig tekort is geschoten en wij zodoende hebben gedwaald. Ook de rechtbank Amsterdam heeft dit zo opgevat, hetgeen blijkt uit haar beoordelingen in het vonnis d.d. 4 maart 2009. Vervolgens miskent het Hof in die rechtsoverweging, dat de tweede procedure ging over de vele onrechtmatige handelingen zijdens ING ná het tot stand komen van de kredietovereenkomst, dit gedurende een reeks van jaren, waarbij alleen vordering I betrekking heeft op de jaren 2002 en 2003, dit vanwege fouten in de 'ACCEPTATIECOPIE', de eigenlijke kredietovereenkomst, en in de hypotheekakte. Ten onrechte doet het Hof het dus voorkomen, alsof in die eerdere procedure onze vorderingen zoals ingediend in de onderhavige procedure al (deels) zijn behandeld.

Het kortgedingvonnis d.d. 30 juni 2008

17. Inzake vordering VIII vindt het Hof het in r.o. 3.17 (terecht) van belang, of ING op 30 juni 2008 (de datum van het kortgedingvonnis) had moeten begrijpen, dat zij de executieveiling niet mocht doorzetten, maar ook dat het vonnis waarin haar dat werd toegestaan zodanig onjuist was dat zij zich daarnaar niet mocht gedragen.

18. Tot onze verbijstering gaat het Hof in r.o. 3.18 vervolgens niet in op het door de voorzieningenrechter in het vonnis d.d. 30 juni 2008 (bijlage 16) gestelde ter beoordeling of ING mocht doorgaan met de executoriale verkoop van onze woning, maar begint het in deze rechtsoverweging over een brief d.d. 19 februari 2004 (bijlage 17), die in dat vonnis helemaal niet aan de orde is geweest en over een brief d.d. 26 april 2004, waarin ING zou hebben gesteld zich niet met de buitengerechtigde verbinding te kunnen verenigen, en trekt aan de hand daarvan in de eerste zin van r.o. 3.19 de conclusie dat ING de kredietfaciliteit slechts tot 1 juli 2004 wilde verlengen, waarvan bovendien overtuigend in onze processtukken is bewezen, dat daarvan geen sprake was.

Zowel de voorzieningenrechter als het Hof hebben bovendien onze brief van 7 december 2004 (bijlage 18) buiten beschouwing gelaten, in welke brief wij al het gestelde van ING in haar brief van 26 april 2004 degelijk onderbouwd onderuit hebben gehaald. Deze brief is als produktie 114 bij onze Akte d.d. 21 augustus 2013 overgelegd, daarbij vermeldend, dat ING nooit op die brief heeft gereageerd en dat dat ook al in onze brief van 31 juli 2006 aan ING is medegedeeld.

Het bewust negeren van belangrijke correspondentie

gjh

KOPIE

19. Met zijn beoordelingen en stellingen in r.o. 3.18 heeft het Hof in verband met onze stelling, dat wij het krediet niet op 1 juli 2004 aan ING hoefden af te lossen, bovendien bewust in deze zeer belangrijke bewijsvoering onzerzijds genegeerd, dit als volgt:

- Een aangetekende brief d.d. 18 oktober 2004 van onze advocaat mr. Hoeksma aan ING Enschede (overgelegd als productie 81 bij dagv.) (bijlage 19) en het antwoord daarop in een brief d.d. 25 oktober 2004 van ING Enschede (overgelegd als productie 43 bij dagv) (bijlage 20), waaruit onomstotelijk blijkt, dat wij nooit de verplichting hebben gehad het krediet per 1 juli 2004 af te lossen. ING heeft zodoende na haar brief van 25 oktober 2004 ook de vanaf 1 juli 2004 ten onrechte berekende overschrijdingsprovisie op onze rekening-courant-rekening teruggestort.
- Een brief d.d. 29 november 2004 (productie 75 bij dagv.) (bijlage 21) van ING aan mr. Hoeksma, waarin ING tracht de door ons gestelde dwaling te weerleggen en zij aangeeft over aflossing van het krediet te willen praten, dit vanwege overschrijding van de kredietlimiet van 200.000 euro met een bedrag van 466 euro door het niet tijdig betalen van de rente. Daarbij wordt dus niet meer gesproken over de overschrijding met 200.000 euro waaruit wederom blijkt, dat ING heeft ingezien, dat wij het krediet niet per 1 juli 2004 hoefden af te lossen, waar in die brief ook met geen woord meer over wordt gesproken.
- Van belang in deze is ook, dat ING Enschede vanwege het door ons vanaf 1 maart 2005 gebruik maken van de schuldsaneringsregeling als separatist op grond van wetsartikel 57 Fw. het recht had (dit uiteraard bij verzuim) om de woning te verkopen, maar dat om haar moverende redenen (het niet aandurven) heeft nagelaten, waardoor de woning in de boedel viel en ING werd gemuteerd tot een concurrente schuldeiser. Alleen de bewindvoerder had toen nog het recht de woning te veilen, die dat vervolgens ook niet gedaan heeft. Dit alles is in de processtukken door ons uitgebreid aan de orde gesteld, o.a. onder punt 152 van de dagvaarding en met name onder punt 44 van de MvGr.

Let wel: De financiering is door ING ook nooit opgezegd, waarvan de rechtbank in haar vonnis d.d. 4 december 2013 onder feit 2.6 heeft gesteld, dat dat wel is gebeurd. Op die foutieve vaststelling hebben wij vervolgens gereageerd onder grief 1 van onze MvGr., overigens ook op meerdere door de rechtbank onjuist vastgestelde feiten. Onder punt 3 van het Clausuleblad staat uitdrukkelijk vermeld, dat een opzegging mondeling of schriftelijk dient te gebeuren, dit ook door de bank.

20. Verder wordt in r.o. 3.19 ook nog gesteld, dat de vordering van ING door het beslag op de woning althans door de toepassing van de schuldsaneringsregeling in ieder geval opeisbaar is geworden, waarover de voorzieningenrechter evenmin heeft gerept en evenmin door ING is gesteld. Waarmede het Hof dus wederom de partijautonomie heeft geschonden.

21. De mededeling van het Hof in r.o. 3.20, dat op grond van het bovenstaande dan ook niet duidelijk is geworden waarom ING zou hebben moeten begrijpen dat het kort geding vonnis zodanig onjuist was, dat zij daarvan geen gebruik zou mogen maken, is aldus volstrekt onbegrijpelijk en tevens onjuist !!.

22. Hetgeen de voorzieningenrechter wél heeft gesteld was overigens ten gronde foutief, hetgeen wij in onze MvGr. reeds onder de punten 13, 14 en 36 hebben bewezen. Onder punt 36 g) hebben wij geschreven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft gesteld, dat wij de rente ná 9 april 2004 niet meer hadden betaald en zodoende vanaf die datum in verzuim waren (dit is door de voorzieningenrechter gesteld in de tweede alinea van r.o. 5). Onder 36 h) van de MvGr. hebben wij voorts gesteld, dat de voorzieningenrechter in r.o. 7 ook ten onrechte heeft geoordeeld, dat de hypotheekakte d.d. 5 september 2002 als executoriale titel kon worden aangewend, hetgeen dus een zeer ernstige juridische misslag vertegenwoordigde vanwege de vigerende jurisprudentie HR 26 juni 1992, NJ